

mini reportaža

PROSTOR, ŽAL TEGA PA NI...

Otvorjena s košarami in torbami ter košem preko plač je sključena stopala proti tržnici. Bila je sobota. Prodajni pulji so bili že od ranega sem skoraj v celoti zasedeni. Le tu in tam so prodajalke nekoliko preveč komodno razstavljale blago, ki ga v teh, v pomlad prihajajočih dneh, pač lahko ponudijo. Po nagubanem licu sodeč jih je morala imeti krepko preko sedemdeset.

Prispela je. Prve prodajne mize so zasedene s prodajalkami skute in smetane. Tu nima kaj iskati. Malo naprej. Glej, glej, tu bi pa bilo kar dovolj prostora, da razstavi blago, ga proda, saj dosti itak nima, in potem hitro krene nazaj proti domu.

»Je tu še kaj prostora?« de in pogleda po ženskah onstran pulta ter prepričana v pozitiven odgovor odloži košare.

»Ja, kaj pa prodajate, mamca?« se namesto odgovora zasliši vprašanje iz za pulta.

»Nekaj regrata imam in... Ni dokončala stavka, ko so ženske kot v slabem pevskem zboru enoglasno zapele ter se na široko razpostavile ob svojih mizah: »Ne, žal ni prostora. Ze me se stiskamo, da komaj ob mizi stojimo...« Torej nič. Sklonila se je ženička nad svoje košare, jih dvignila, videlo se je, da s precejšnjo težavo

bo nič. Hitro je s pogledom ošinila po mizi, išoč blago, ki ga ni, da bi ga ponudila...

»Kaj, nekaj jajčk sem prinesla, drugo skoraj omembe ni vredno, je še dodala, prepričana, da je zadela v črno. Pa ni. Po mizah jajčk resda ni bilo, imele pa so jih gospodinje pod mizami v košarah in pridno ter neprišljeno, predvsem pa kar precej po tihu, so jih ponujale mimoidočim gospodinjam.

»Ni prostora, ni prostora,« je zapel ženski pevski zbor, kot da poje najbolj ubrano in razširjeno narodno pesem. Pa je ženička tiho, brez besed dvignila košare in usmerila korak naprej proti tržnici, išoč svoj prostor. Izkušnje so bile bridke. Nič ne de, je pač tako, da je konkurenca huda stvar, tudi kadar gre za regrat in repincelj, pa rožmarin in peteršilj. Dvakrat, trikrat je še poskusila, pa ni šlo. Nikjer prostora. Oh, da, prostor bi že bil, toda ni ga bilo zanjo. Pa tako so jo že noge bolele! Nič ne de, bom že nekako prodala, si je mislila...

Pristopil je možki, jo ogovoril, poprijel pod pazduho in stopila sta na stran. Regrat je menjal lastnika — in to ves. Enako se je zgodilo z jajčki, pa še peteršilj; skoraj vse je prodala. Bil je nek ekonom in pokupil je skoraj vse, kar mimo pulta, na robu trž-



in stopila naprej proti sredini tržnice. Pri drugi in tretji mizi tudi po njenem mišljenju ni bilo prostora. Pač, glej pri četrti, tu pa se bo nekaj vendarje le našlo. Ljudje se je trilo, da bog pomagaj. Enkrat se je nekdo zaletel vanjo s te, nato zopet z druge strani in tako naprej. »Bo malo prostora tudi še zame?« je vprašujoče pobarala prvo ženo, ki je stala ob robu prodajnega prostora.

»Im, kaj pa boste lepega prodajali mamca?« se je čulo tudi tod. Ze je hotela odgovoriti, da ima nekaj regrata, pa se je spomnila, da s tem ne

nice in še prej preden se je ženička dodobra zavedla...

Stisnila se je k prvi prodajni mizi, razpostavila ostanek blaga na prostoru, ki ji ga je odstopila soseda in bolj kot prodajala je razmišljala o ljudeh, njih značaju, navadah, besedah in dejanjih.

»Drugo soboto moram priti prej,« je bolj zase kot za sosedo dejala, ko je na skrivaj pogledala, če je v robec zaviti denar za prodano blago še na svojem mestu...

Bil je. Le čemu ga je namenila...? BERNI STRMCNIK

mali intervju



VPRASUJE ZDENKA STOPAR ODGOVARJA FRANC SELIH

FRANCA SELIHA, predsednika kulturne skupnosti v Slovenskih Konjicah in nestalne delegata pri republiški kulturni skupnosti, smo zalotili sredi največjega dela, a si je kljub temu utrgal pol urice časa za sroččen pogovor o kulturnih prizadevanjih in sredstvih zanje. Imel je polne roke dela s pripravo zadnje kulturne prireditve v okviru meseca kulture v Slovenskih Konjicah. To je bilo gostovanje celjskega gledališča s predstavo Umor v katedrali. O prireditvah, ki so se pretekli mesec nizale in uresničevale misel, da približamo kulturo ljudem, je tekel najin pogovor.

»Bogat program ste pripravili za vaš kulturni mesec, sestavljen iz domačih sodelavcev in gostovanj vrhunske kvalitete. Blizamo se koncu prireditve. Kaj ste pri tem opuzili?«

»Obisk, lahko rečem, je bil relativno zadovoljiv. Odvisno je bilo, kakšna zvrst je bila zastopana. Koncert domačih pevskih zborov je bil slabo obiskan, na prireditve domačega ansambla pa je vse drlo.«

»Kako so ljudje sprejeli filmske predstave?«

»Izredno skrbno so poslušali uvodne besede, ki so spremljale projekcijo Rdečega klasja. Ko so odhajali, so ugotavljali, da se je nekaj podobnega dogajalo tudi v naših krajih v preteklosti.«

»Tudi baletnike iz Ljubljane ste povabili?«

»Da, a je bil obisk majhen. Tisti pa, ki so prišli na ogled vrhunskih mojstrov, so bili izredno zadovoljni. Umetniki so se pohvalili, da je malo take publike. Kaj hočemo, ljudi moramo počasi tudi navaditi na takšne stvari, na kakovost.«

»Pri vas je že tradicija, da imate vsako leto ob tem času likovno razstavo, ki je skrbno obiskana. Kako je bilo letos?«

»Likovne razstave imajo pri nas vedno uspeh. Ljudje so dovezni za tovrstno kulturno poslanstvo, kar nam mora biti vodilo za vnaprej. Se več jih moramo imeti, ker s tem vzgajamo tudi okus potrošnikov.«

»Mislite, sodeč po letošnjih izkušnjah, z mesecem kulture v Konjicah nadaljevati?«

»Govorite o izkušnjah. Da, bile so, pokazale so, kaj ljudi zanima, čemu so dorasli, kaj moramo storiti, da bo v prihodnje pri nekaterih, zlasti vrhunskih prireditvah, več zanimanja. S programom kulturnih prireditve mislimo nadaljevati, vendar nam bodo letošnje izkušnje narekovale temeljitejši premislek.«

ŽIČNICE

Velika gondolska žičnica, sedežnice in vlečnice na Golteh redno obratujejo, smuka je še ugodna.

KOPALNI BAZENI

Odperti so bazeni na Dobrni, v Laškem in v Velenju.



DELO NA SMEHOVEM KLANCU OŽIVELO

Te dni so se na Smehovem klancu pri Mestinju spet začela dela. Postavljati so začeli robnike in utrjevati bankine, najbrž pa bo prišlo na vrsto še asfaltiranje zgornje plasti ceste, ki ga v jeseni niso dokončali. Tu in tam je asfaltna obloga že močno načeta in bi to bilo skoraj nujno.

DOBRO

Uslužbenec gozdnega obrata Brežice, revir Podsreda, bodo v prvih dneh pomladi skupaj s pionirji osnovne šole Bistrica ob Sotli pričeli s pogozdovanjem tri hektare velikega prostora pri gradu Podsreda. Takšno sodelovanje med omenjenim obratom in šolo traja že tri leta, lani pa so prizadevni pionirji dobili za svoje delo nagrado, ki jim jo je poklonilo Gozdno gospodarstvo Brežice v višini 500 ND. Za pogozdovanje treh hektarov bodo pionirji porabili 9000 sadik in tako bo v bodoče pri podsredškem gradu po zaslugi pionirjev in gozdnega gospodarstva raslo lepo število smrek in macesnov.

Takšno sodelovanje pa ni le koristno za gospodarstvo, pač pa tudi za učence, saj se bodo tako navadili spoštovati naravo in ceniti njene plodove.

OBNOVLJENA STRELSKA DRUŽINA

V Bistrici ob Sotli že nekaj časa dela obnovljena

strelska družina, ki šteje 92 članov. Člani so v največji meri včlanjeni tudi v Zvezo vojaških rezervnih strelšin, nekaj je lovcev, del včlanjenih pa je tudi iz vrst Zveze mladine. Strelci redno trenirajo, skoraj popolnoma sami pa so si zgradili strelsko lopo, za katero je delno prispevala sredstva občinska strelska zveza. Vsa dela pri strelski lopi so opravili prostovoljno. Strelsko društvo Bistrica ob Sotli je v občini Smarje pri Jelsah edino aktivno društvo, ki ima tudi svoje strelišče.



REVIJA PEVSKIH ZBOROV

V nedeljo, 19. marca, je bil v Vitanju koncert združenih pevskih zborov konjiške občine. Nastopili so: zbor upokojencev iz Slovenskih Konjic pod vodstvom Jakoba Stefančiča, moški zbor iz Vitanja, dirigiiral mu je Vlado Mohorič, moški zbor »Ivo Struc« iz Slovenskih Konjic pod vodstvom Franca Rozmana in oktet prosvetnega društva iz Loč, katerega je vodil Ignac Mlakar, moški zbor »Svoboda« iz Zreč in mešani zbor »Svoboda iz Zreč oba pod vodstvom dirigenta Vlada Mohoriča. V zadnji točki koncerta so nastopili združeni pevski zbori, katerim so dirigirali Jože Stefančič, Vlado Mohorič in Franc Rozman.

MALE ŠOLE OŽIVELE

V preteklem tednu so pričele z delom male šole. Do-



Učenci osnovne šole »Bibe Böcka« v Sošanju že vrsto let, zlasti marca, obiskujejo mambo padlega revolucionarja B. Böcka. Tudi srčen ter se je razvil v prijazen pomenek. Mladi so z veliko po Böckove mame, ki zdaj pri 84. letih živi sama v enem izmed st lenju.

pa še res je

Cas, ki v njem živimo, je poln protislovij, resničnih in navideznih, odvisno pač od tega, kam zremo, oziroma kaj nas zanima. Vsi dejavniki so usmerjeni v uresničevanje številnih odgovornih nalog v zvezi s stabilizacijo naše gospodarstva. Uspehov nam nikakor ne manjka, čeprav po drugi strani velja, da bi marsičesa še vedno nismo dosegli.

Prav gotovo je varčevanje z vsem, od reprodukcijskega materiala pa tja do družbenega denarja, eden izmed distvenih dejavnikov, ki bo vplival na to, kako bomo izpeljali celotni stabilizacijski pro-

gram. Varčevanje pa si ponemod predstavljajo tudi malce po svoje in kot vse kaže iz hudo resnih stvari delajo smešne, ki se jim ljudje prav radi in od srca nasmejejo. Za tak ukrep, ki je dvignil nemalo smeha in zabave (da o drugem ne govorimo), so poskrbeli tudi na šoli za zdravstvene delavce v Celju. Da bi čimbolj smotrno gospodarili s sredstvi, ki jih jim družba daje za nemoteno delovanje, so ukynili kupovanje toaletnega papirja. Vsaka gojenka te šole, od prvega letnika pa tja do četrtega, kjer sede dekleta, ki bodo čez nekaj mesecev

ŠOLSTVO — DOBRO!

Na seji občinske skupščine v Celju so obravnavali tudi poročilo Zavoda za šolstvo — organizacijske enote Celje — o delu vzgojnoizobraževalnih zavodov v celjski občini. Ugotovili so, da se to delo iz leta v leto izboljšuje. V vzgojno — varstvenih zavodih za predšolske otroke (vrtec) je bilo v preteklem letu 1.343 otrok. Med njimi 51 takšnih, ki še niso dopolnili dveh let. Potrebe po širjenju teh kapacitet so izredno velike, saj so delovni pogoji v sedanjih razmerah izredno težki, številni starši pa komaj čakajo, da se kje izprazni kakšen prostor za njihovega malčka. Za 56 oddelkov že počasi primanjkuje vzgojiteljic, ker bo ob novih gradnjah še povečalo težave, saj teh kadrov v Sloveniji ni preveč. Da bi ta problem vsaj do neke mere omilili, je nujno potrebno razpisati več štipendij, kadrom pa preskrbeti tudi nekaj stanovanj, saj se drugače lahko zgodi, da bomo imeli

objekte in otroke, vzgojiteljice pa ne. Varstvo šoloobveznih otrok je nekako dvojno. Za nižje — ker še niso toliko samostojni, da bi jih starši puščali doma, ter za višje, kjer je največ tistih, ki imajo slabe uspehe. Za te poslednje je varstvo nujno, prav pa bi bilo, da bi postalo tudi obvezno, saj bi na ta način občutno zmanjšali osip. Izredno lepe uspehe so v vzgoji in izobraževanju dosegli z organizacijo malih šol, saj je ta nadvse koristna pripravljavnica otrok za redno šolo zajela že skoraj vse predšolske otroke. V zvezi z delom osnovnih šol bi omenili, da se učni rezultati počasi izboljšujejo, neuspehi pa so še vedno rezultat objektivnih — širših družbenih in subjektivnih — razlogov. Zaskrbljujoče je, da je med neuspešnimi učenci tudi precej tistih, ki so redno prišli do osmega razreda, in da je veliko učencev brez pravega razloga iz-

ostalo od popravnih izpitov. Nekaj klasičnih — kot so prostorska stiska, prenatrpanost, kadrovski problemi na poklicnih šolah, nove vsebinske spremembe itd. ostajajo še v naprej. Posebej bi poudarili, da so nekatere delovne težave pogojene tudi z izredno visokim številom vozačev — saj jih je na gostinski šoli kar 90%, v celoti pa kar dve tretjini. Zaradi tega močno trpijo predvsem prostovoljne aktivnosti učencev. Ker je vseh vozačev neverjetno veliko, je obem jasno, da njihovih težav srednjih šol v Celju ne more reševati samo celjska občina. Medobčinski — pa tudi republiški dogovor je zato nujen. Pri vseh teh težavah celjskih srednjih šol pa moramo na kraju le poudariti izredno pozitivna prizadevanja učiteljev in učencev, saj so učno-vzgojni rezultati v večini nadvse dobri in ohrabrujoči.

J. ZUPANČIČ